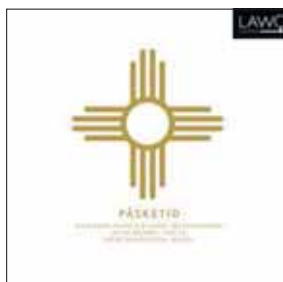

FOLKEMUSIKK
PÅ RIKSSCENEN"VÅREN
KOMMER NÅ..."Fredag 10. april
MAJORSTUEN & SVERLørdag 11. april
Nyproduksjon
ERLEND SKOMSVOLLSøndag 12. april
ODD NORDSTOGA,
MARIT KARLBERGTorsdag 23. april
Folk Conexions
PHILLIP HENRY AND
HANNAH MARTIN,
KNUT REIERSRUDFredag 08. mai
VALKYRIEN ALLSTARS
- 10 årsjubileum!RIKSSCENEN
SCENE FOR FOLKEMUSIKK & FOLKEDANS
SCHOUS KULTURBYGGERI
Grünerløkka, OSLOEgil Baumann er musikkviter og skriver om klassisk musikk
i Musikkmagasinet hver fjerde ukeBAUMANN-
VARIASJONER

Løfter oss inn i høytiden

PÅSKESALMER

«Påsketid»

Mezzosopran: Marianne Beate
Kielland, fiolin: Elise Båtnes,
orgel: Kåre Nordstoga
Lawo/Musikkoperatørene

Påskan er, som kjent, også en musikalsk høytid. Det er skrevet utrolig mye musikk som tar for seg påskebudskapet. Mest kjent er nok de to overleverte, i litt ulike versjoner, pasjonene til Johann Sebastian Bach, bygget over henholdsvis evangeliene etter Matteus og Johannes. Ja, «Matteuspassjonen» står vel som selve den klingende manifestasjonen av lidelseshistorien, samt et av hovedverkene i musikkhistorien overhodet. Jeg skal ikke ramse opp alle komponistene som har komponert musikk tilknyttet påskan innenfor ulike formtyper, men bare minne om at det finnes mange komponister, som har gått inn i denne helt avgjørende korshendelsen og laget musikk som ofte befinner seg i kjernen av deres kompositoriske utfoldelse.

Selv har jeg alltid vært fascinert av Franz Liszt sitt «Via Crucis» (Korsveien) som i sitt spartanske tonespråk, for meg, kommer nærmere påskehendelsen enn mange andre musikkstykker som ofte blir så overdådige i deres storveies prakt og fylde. «Via Crucis» er tiggermunken blant påskens storverker. Et av de mest drastiske korsverkene jeg kjenner til er imidlertid «Vesalii Icones» («Vesalio bilder») av Peter Maxwell Davis fra 1969. Dette stykket for mannlig danser, solocello og instrumentensemble i fjorten satser, er basert på fjorten anatomiske tegninger av anatomiens far, Vesalius, som Davis overlager med de de fjorten stasjonene på Korsveien. Musikken er pluralistisk, med alt fra gregorianskklingende partier over populærmusikk fra tidlig 1900-tall til modernistiske klanger. Stykket ender med oppstandelsen, bare at det ikke er Kristus som opp-

PÅSKETID: Marianne Kiellands stemme tar oss gjennom høytiden, Elise Båtnes spiller fiolin. FOTO: ESPEN MORTENSEN/ ANNA-JULIA GRANBERG

står, men Antikrist! Man kan si mye om påskan, men musikk som løfter oss inn i den, eller støter oss bort, mangler den ikke.

En innspilling som ikke vil støte noen bort, er Marianne Beate Kiellands «Påsketid». Dette er en utgivelse som griper dypt, men ikke via det storslagne og utagerende. Nei, for det er det lavmælte som dominerer, en indre ro som gir meg fornemmelsen at her står det virkelig noe på spill. Det er hele påskebudskapet som folder seg ut gjennom Kiellands stemme. En stemme som har en ube-

skedags «Påskemorgen slokker sorgen».

Of det er da også her at hun viser sitt format som sanger ved at hun, via små nyanser, gir hver salme sin individualitet samtidig som enkelheten ivaretas. I tillegg har hun tatt med «Erbarme dich» fra «Matteuspassjonen» av Bach, kanskje en av musikkhistoriens mest såre arier, og «I Know That My Redeemer Liveth» fra Händels «Messias». Arier som utdypet henholdsvis skjærtorsdag og første påskedag.

Like fullt er det nok «Domina Nostra» («Vår Frue») av den polske komponisten Henryk Górecki, komponert i 1985, som er kjernestykket på denne utgivelsen.

Dette er utgivelsens lengste komposisjon, over 20 minutter lang, og, som tittelen indikerer, viet jomfru Maria.

Her beveger stemmen seg i langsom enkelhet over orgelets akkordprogresjoner. Og det er da også et stykke ut i denne komposisjonen at hele platens lavmælte inderlighet brytes tvert av, idet stemmen i all sin styrke slynger ut sin trass (eller er det fortvilelse?) og fyller hele klangrommet. Det er rystende i sin sakrale enkelhet. Og Kiellands stemme bærer det hele fram. Det er i sannhet påsketid.

musikk@klassekampen.no

Det er hele påskebudskapet som folder seg ut gjennom Kiellands stemme.

sværet inderlighet og direkte som treffer den som lytter. I hvert fall treffer den meg.

For Kielland har laget et album der hun, sammen med Kåre Nordstoga ved orgelet og Elise Båtnes på fiolin, synger seg gjennom hele påskan, fra skjærtorsdag til første påskedag. Og det gjør hun først og fremst ved å framføre salmer. Det er den enkle salmen som bærer budskapet. Fra skjærtorsdagens «Jesus, din søte forening å smake» over langfredagens «O hode, høyt forhånet», kjent fra Bachs «Matteuspassjonen», til første på-

Neste sesong

Noe

Du kan uansett forvente noe stort når du hører Oslo-Filharmonien, men i neste sesong er det for mye standardrepertoar uten tanke på sammensetningen.

SESONGLANSERING

Av Magnus Andersson

Sesongprogrammet er en erklæring for hvor en musikkinstitusjon står og hvor de går. Et orkester er en kompleks organisasjon, ikke bare hva gjelder ensemblespillet, men også for å lede det kunstnerisk. Frontfigurene er sjefdirigenten, som oftest fungerer som kunstnerisk leder for orkesteret med muligheter til å påvirke programmeringen selv der han selv ikke skal dirigere orkesteret, og det er direktøren som holder i det administrative, politiske og økonomiske.

Ordet går naturlig nok først til sjefdirigenten Vasily Petrenko. Jeg har vært kritisk til ham som dirigent, og hans presentasjon av kommende sesong er så svak at jeg lurer både på om han kjenner orkesterets virksomhet og om han har noen kunstneriske visjoner å komme med. Han håper vi får flotte musikalske opplevelser, og ellers sier han ikke mye mer enn at vi vil få standardrepertoar og at orkesteret skal spille Sjostakovitsj og Skriabin.

Nye publikumsgrupper

Deretter er det direktørens tur, og det er vanskelig å finne en mer kompetent leder enn Ingrid Røyensdal. Hun var en av landets fineste pianister, som parallelt med sine musikkstudier tok mastergrad i statsvitenskap (kulturpolitikk). Hun kan dermed ha kunstneriske visjoner som går langt utover å balansere budsjettet.

Orkesteret «har som mål å bevege menneskelivet, samfunnet rundt oss og det kulturlivet vi opererer i». Grovt sett må dette handle om å utvikle kjernevirksomheten og å formidle hva orkesteret driver med. Oslo-Filharmonien har konserter for barn og familier, tilbyr praksisplasser for unge drevne musikere, har foredrag og workshops, og gjør i det hele tatt et meget godt arbeid med å nå ut til nye publikumsgrupper.

Orkesteret blir også lagt